

Czwartek, 10 października 2019 r.

P9_TA(2019)0032

Wieloletnie ramy finansowe na lata 2021-2027 i zasoby własne: czas, by spełnić oczekiwania obywateli

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 października 2019 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 i zasobów własnych: czas, by spełnić oczekiwania obywateli (2019/2833(RSP))

(2021/C 202/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 310, 311, 312 i 323 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając wnioski Komisji z 2 maja 2018 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych (WRF) na lata 2021–2027 i systemu zasobów własnych Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoje rezolucje z 14 marca 2018 r. w sprawie następnych WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu dotyczącego WRF na okres po 2020 r. ⁽¹⁾ oraz w sprawie reformy systemu zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 30 maja 2018 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 i zasobów własnych ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 14 listopada 2018 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 – stanowisko Parlamentu z myślą o osiągnięciu porozumienia ⁽⁴⁾,
- uwzględniając oświadczenia Komisji i Rady z 10 października 2019 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 i zasobów własnych: czas, by spełnić oczekiwania obywateli,
- uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,

1. oświadcza, że nadszedł czas, aby spełnić oczekiwania obywateli UE i przeznaczyć niezbędne środki finansowe na zobowiązania i ambicje polityczne UE; jest zdecydowany zapewnić solidne i wiarygodne WRF, które umożliwią UE skuteczne reagowanie na ważne wyzwania i osiągnięcie celów politycznych w kolejnych siedmiu latach; uważa, że wybory europejskie w 2019 r. umocniły pozycję i rolę Parlamentu w tym procesie; deklaruje gotowość do odrzucenia każdego stanowiska Rady, które będzie naruszać prerogatywy Parlamentu albo nie będzie uwzględniać należyte jego stanowiska;

2. przyjmuje niniejszą rezolucję w celu potwierdzenia i uaktualnienia swojego mandatu negocjacyjnego zarówno w odniesieniu do wydatków, jak i dochodów w następnych WRF; domaga się niezwłocznego rozpoczęcia negocjacji z Radą w celu terminowego osiągnięcia solidnego porozumienia i podkreśla, że Parlament jest gotowy do tego od listopada 2018 r.; zwraca się do Komisji o przedstawienie planu awaryjnego związanego z WRF jako siatki bezpieczeństwa mającej chronić beneficjentów programów finansowych UE, który to plan umożliwiłby przedłużenie obowiązywania obecnych WRF, jeżeli następne ramy nie zostaną uzgodnione na czas;

Potwierdzenie zdecydowanego stanowiska Parlamentu

3. potwierdza swój mandat negocjacyjny, określony w sprawozdaniu okresowym dotyczącym WRF z 14 listopada 2018 r., w sprawie danych liczbowych dotyczących WRF (w odniesieniu do poszczególnych programów i działów oraz ogółem), zasobów własnych UE, przepisów dotyczących elastyczności, przeglądu śródkresowego i zasad horyzontalnych, takich jak uwzględnianie celów zrównoważonego rozwoju ONZ, klimatu i równości płci we wszystkich politykach i inicjatywach w kolejnych WRF, a także wprowadzanie konkretnych zmian do proponowanego rozporządzenia w sprawie WRF i porozumienia międzyinstytucjonalnego;

⁽¹⁾ Dz.U. C 162 z 10.5.2019, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. C 162 z 10.5.2019, s. 71.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0226.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0449.

Czwartek, 10 października 2019 r.

4. przypomina, że następne WRF powinny wynieść 1 324,1 mld EUR w cenach z 2018 r., co stanowiłoby 1,3 % dochodu narodowego brutto (DNB) UE-27; podkreśla, że ta łączna kwota wynika z oddolnej oceny wymaganego poziomu finansowania każdego programu i każdej polityki UE; przypomina w tym kontekście, że Parlament zamierza wspierać szandarowe programy (dotyczące m.in. młodzieży, badań i innowacji, środowiska i transformacji klimatycznej, infrastruktury, MSP, digitalizacji i praw socjalnych), utrzymać finansowanie obecnych polityk UE w ujęciu realnym (zwłaszcza w obszarze spójności, rolnictwa i rybołówstwa) oraz przeznaczyć dodatkowe środki finansowe na nowe obowiązki (np. w dziedzinie migracji, działań zewnętrznych i obrony); jest głęboko przekonany, że europejską wartość dodaną osiąga się dzięki łączeniu zasobów na szczeblu UE w imię skuteczności, solidarności i globalnego oddziaływania; podkreśla w tym kontekście potrzebę ukierunkowania wydatkowania środków w przyszłości na wyniki;

5. podkreśla, że Parlament nie wyrazi zgody na WRF bez porozumienia w sprawie reformy systemu zasobów własnych UE, w tym bez wprowadzenia koszyka nowych zasobów własnych, które są lepiej dostosowane do głównych priorytetów polityki UE i sprzyjają postępom w ich realizacji; przypomina, że celem wprowadzenia nowych zasobów własnych jest nie tylko zmniejszenie przewagi wkładów opartych na DNB, ale też zagwarantowanie odpowiedniego poziomu finansowania wydatków UE w następnych WRF; potwierdza swoje stanowisko, przedstawione w sprawozdaniu okresowym w sprawie WRF, dotyczące wykazu potencjalnych nowych zasobów własnych (wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, opodatkowania usług cyfrowych, podatku od transakcji finansowych, podatku od transakcji finansowych, dochodu z systemu handlu uprawnieniami do emisji, wkładu związanego z tworzywami sztucznymi oraz podatku korygującego od emisji dwutlenku węgla pobieranego na granicach), zniesienia wszystkich rabatów i korekt, uproszczenia zasobów własnych opartych na VAT, obniżenia krajowych „kosztów poboru” potrącanych od należności celnych oraz uwzględniania innych dochodów w formie grzywn i opłat w budżecie UE;

6. ponownie przypomina o konieczności wprowadzenia nowego mechanizmu chroniącego budżet UE w przypadkach, kiedy naruszane są zasady praworządności lub istnieje systemowe zagrożenie dla wartości zapisanych w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i gdy ma lub może mieć to wpływ na zasady należytego zarządzania finansami lub na ochronę interesów finansowych Unii; podkreśla, że takie środki nie mogą wpływać na spoczywający na instytucjach rządowych lub państwach członkowskich obowiązek dokonywania płatności na rzecz ostatecznych beneficjentów lub odbiorców;

Reagowanie na nowe inicjatywy po wyborach europejskich

7. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania polityczne dotyczące dodatkowych inicjatyw, jakie podjęła nowo wybrana przewodnicząca Komisji w lipcu 2019 r., i oczekuje niezwłocznego wyjaśnienia wpływu tych zobowiązań na budżet; podkreśla, że wszelkie nowe inicjatywy, których część została już w dużej mierze ujęta w sprawozdaniu okresowym Parlamentu, powinny być liczone dodatkowo względem pierwotnych wniosków Komisji na kolejny okres, co z kolei spowodowałoby zwiększenie pierwotnie zaproponowanych pułapów WRF; w związku z tym oczekuje, że Komisja formalnie uwzględni wpływ tych inicjatyw na budżet we wstępnym wniosku dotyczącym WRF i będzie bronić wraz z Parlamentem niezbędnego poziomu finansowania w zbliżających się negocjacjach w sprawie WRF z Radą;

8. wzywa Komisję do niezwłocznego przedłożenia dalszych wniosków ustawodawczych dotyczących ustanowienia nowych instrumentów, aby ich finansowanie można było uwzględnić w porozumieniu w sprawie kolejnych WRF; oczekuje, że wszelkie nowe inicjatywy, które zostaną ewentualnie zaproponowane po przyjęciu WRF na lata 2021–2027, będą finansowane z nowych środków;

9. z zadowoleniem przyjmuje, że w kwestii dochodów nowo wybrana przewodnicząca zobowiązała się do wznowienia lub rozszerzenia szeregu inicjatyw, które powinny stanowić część przyszłego koszyka nowych zasobów własnych; wzywa państwa członkowskie w szczególności do skorzystania z możliwości wprowadzenia podatku korygującego od emisji dwutlenku węgla pobieranego na granicach, który byłby sprawiedliwym sposobem reagowania na społeczne żądania zdecydowanego przywództwa w walce ze zmianą klimatu, a jednocześnie zapewniłby równe warunki działania w handlu międzynarodowym;

Kolejny krok na drodze do transformacji klimatycznej

10. potwierdza swoje jednoznaczne poparcie dla zasady uwzględniania kwestii klimatu; wzywa Komisję do zadbania o to, by następne WRF były w pełni zgodne z porozumieniem paryskim, i podkreśla pilną potrzebę dokonania kolejnego kroku naprzód w staraniach politycznych i finansowych, aby osiągnąć cele tego porozumienia, a także sprawiedliwe przejścia na gospodarkę bezemisijną w oparciu o najwyższe kryteria sprawiedliwości społecznej, tak aby żaden obywatel i żaden region nie został pominięty; oczekuje konkretnego wniosku w sprawie europejskiego zielonego ładu zapowiedzianego w wytycznych polityki przyszłej przewodniczącej Komisji; spodziewa się, że środki budżetowe na kolejny okres programowania finansowego będą współmierne do tych ambicji, i jednocześnie podkreśla, że zmniejszenie WRF stanowiłoby oczywiście krok wstecz;

Czwartek, 10 października 2019 r.

11. podkreśla fakt, że wspólne działania w dziedzinie klimatu na szczeblu UE przynoszą istotną wartość dodaną i dlatego powinny stanowić podstawę modernizacji budżetu UE i programów wydatków; podkreśla w związku z tym, że uwzględnianie kwestii klimatu i różnorodności biologicznej w następnych WRF musi wykraczać poza poziomy ukierunkowanych wydatków określone w sprawozdaniu okresowym, a także musi obejmować włączanie wymiaru klimatycznego i społecznego do procesu decyzyjnego dotyczącego wszystkich głównych programów i całego cyklu polityki; w tym kontekście domaga się ponadto bardziej przejrzystej, rygorystycznej i kompleksowej metodologii, w tym zreformowanych wskaźników skuteczności w odniesieniu do ustalania i śledzenia wydatków związanych z klimatem i różnorodnością biologiczną, zapobiegania wsparciu finansowemu dla szkodliwych środków oraz monitorowania średnio- i długoterminowego wpływu uwzględniania kwestii klimatu na łagodzenie zmiany klimatu i przystosowywanie się do niej; wzywa do ścisłego zaangażowania Parlamentu w opracowanie takiej metodologii;

Natychmiastowe rozpoczęcie negocjacji międzyinstytucjonalnych

12. przypomina, że zgodnie z art. 312 ust. 5 TFUE w toku całej procedury prowadzącej do przyjęcia WRF wszystkie trzy instytucje UE „podejmują wszelkie środki niezbędne do ułatwienia takiego przyjęcia”; podkreśla fakt, że Parlament jest od niemal roku gotowy do negocjacji w sprawie wszystkich aspektów pakietu WRF i zasobów własnych, podczas gdy Rada jak dotąd nie zgodziła się na podjęcie żadnych merytorycznych rozmów poza krótkimi i formalnymi spotkaniami informacyjnymi i sprawozdawczymi przy okazji posiedzeń Rady do Spraw Ogólnych; uważa, że tak ograniczonych kontaktów nie można uznać za zadowalającą współpracę międzyinstytucjonalną i że nie są one zgodne z wyraźnymi wymogami Traktatu;

13. w związku z tym domaga się natychmiastowego przyspieszenia rozmów międzyinstytucjonalnych w sprawie WRF i zasobów własnych, aby utorować drogę do prawdziwych negocjacji, oraz wzywa Radę do niezwłocznego przyjęcia mandatu negocjacyjnego; uważa, że w celu uzyskania zgody Parlamentu Rada powinna należycie uwzględnić jego opinie już przy podejmowaniu decyzji w sprawie swojego stanowiska; oczekuje, że w tym celu prezydencja Rady i Komisja będą zrozumiale przedstawiać i wyjaśniać opinie Parlamentu Radzie do Spraw Ogólnych, i zwraca się o obecność zespołu negocjacyjnego Parlamentu na wszystkich nieformalnych posiedzeniach Rady dotyczących WRF; podkreśla potrzebę przeprowadzenia specjalnych trójstronnych posiedzeń w celu pogłębienia dyskusji na temat poszczególnych aspektów propozycji dotyczących WRF i zasobów własnych, które to posiedzenia powinny uzupełniać dotychczasowe spotkania informacyjne i sprawozdawcze Rady do Spraw Ogólnych; oczekuje ponadto, że posiedzenia wysokiego szczebla przewodniczących instytucji będą zwoływane zgodnie z art. 324 TFUE;

Ochrona prerogatyw Parlamentu

14. przyjmuje do wiadomości przyjętą przez Radę metodologię przygotowywania schematów negocjacyjnych w sprawie WRF; obawia się jednak, że jest to również próba nadania Radzie Europejskiej dominującej roli w podejmowaniu nieodwołalnych decyzji w sprawie kilku aspektów następnych WRF, jak miało to miejsce w procesie prowadzącym do przyjęcia obecnych WRF; podkreśla, że Parlament nie będzie automatycznie zatwierdzać faktów dokonanych, przed jakimi będzie go stawiać Rada Europejska, i jest gotów odmawiać zgody, dopóki nie zostanie osiągnięte zadowalające porozumienie;

15. podkreśla, że te schematy negocjacyjne obejmują nie tylko elementy rozporządzenia w sprawie WRF, na które Parlament musi wyrazić zgodę, ale i liczne przepisy ustawodawcze odnoszące się do sektorowych strategii politycznych UE, które to przepisy mają zostać przyjęte w ramach zwykłej procedury ustawodawczej; uważa w związku z tym, że takie schematy negocjacyjne odzwierciedlają nic innego jak wewnętrzną procedurę Rady, która absolutnie nie może uniemożliwić Parlamentowi przeprowadzenia odpowiednich negocjacji w sprawie wszystkich elementów pakietu WRF i prawodawstwa sektorowego; w związku z tym wzywa Radę do rozpoczęcia negocjacji z Parlamentem w sprawie wszystkich aspektów przepisów sektorowych ustanawiających nowe programy UE oraz wniosku dotyczącego praworządności;

16. przypomina, że konkluzje Rady Europejskiej mają charakter polityczny, a art. 15 ust. 1 TUE zabrania jej pełnienia funkcji ustawodawczych; w związku z tym wzywa Radę Europejską do powstrzymania się od przyjmowania szczegółowych i rzekomo wiążących konkluzji opartych na schemacie negocjacyjnym w sprawie WRF, ponieważ stanowiłoby to bezpośrednią ingerencję w sferę ustawodawczą; liczy na to, że Komisja, jako uczciwy pośrednik stojący na straży Traktatów, wesprze Parlament w wykonywaniu jego prerogatyw ustawodawczych w ramach zarówno procedury zgody, jak i zwykłej procedury ustawodawczej;

Siatka bezpieczeństwa chroniąca beneficjentów programów UE: ustanowienie planu awaryjnego dotyczącego WRF

17. ubolewa, że Rada Europejska już kilkakrotnie przedłużyła termin na podjęcie decyzji politycznej; obawia się, że jeżeli Rada i Rada Europejska będą dalej powodować opóźnienia i pomijać Parlament, istnieje wyraźne ryzyko, że takie złożone negocjacje nie zostaną zakończone pomyślnie przed końcem obecnych WRF; przypomina o poważnych komplikacjach związanych z uruchomieniem programów UE, które wynikły z późnego przyjęcia obecnych WRF, co miało już miejsce w przeszłości;

Czwartek, 10 października 2019 r.

18. przypomina, że w przypadku nieprzyjęcia nowych WRF na czas art. 312 ust. 4 TFUE przewiduje siatkę bezpieczeństwa w formie tymczasowego przedłużenia pułapów i innych przepisów dotyczących ostatniego roku obowiązywania obecnych ram; obawia się jednak, że taką siatkę bezpieczeństwa może osłabić nie tylko brak przygotowania na poziomie operacyjnym, ale również obowiązujące daty wygaśnięcia niektórych obecnych programów UE; w tym kontekście przestrzega przed zamknięciem programów UE i oświadcza, że nie zamierza zaakceptować złej umowy pod presją czasu;

19. w związku z tym wzywa Komisję do natychmiastowego rozpoczęcia prac nad planem awaryjnym dotyczącym WRF w celu ochrony beneficjentów i zapewnienia ciągłości finansowania w przypadku konieczności przedłużenia obecnych WRF; wzywa do formalnego przedstawienia tego planu na początku 2020 r., tak aby Rada i Parlament mogły go szybko przyjąć; domaga się, aby plan ten obejmował horyzontalny wniosek ustawodawczy znoszący ograniczenia czasowe ustanowione w odpowiednich programach, co zapewniłoby spójność z art. 312 ust. 4 TFUE, oraz aby zawierał konkretne przepisy operacyjne, w szczególności w celu kontynuowania polityki w ramach zarządzania dzielonego;

o

o o

20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Radzie Europejskiej i Komisji.
